

Arrest

nr. 164 674 van 24 maart 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 25 november 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 oktober 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 november 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DESIRA, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 augustus 2015 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) .

1.2. Op 20 oktober 2015 werd de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk verklaard.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“(…) in toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat haar land van herkomst reeds 2 jaar te hebben verlaten en sedertdien haar centrum van belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België te hebben opgebouwd. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat betrokkene op 16.10.2014 een aankomstverklaring ondertekende waarin als binnenkomstdatum in België 15.10.2014 wordt vermeld. Hoedanook zij verbleef immer ruim 20 jaar in Albanië en haar verblijf in België, en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar verblijf en relaties in het land van herkomst. Gewone sociale relaties vallen verder niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Verder stelt zij dat zij haar centrum van belangen heeft opgebouwd in België. Dit behoort tot de gegrondheid en toont niet aan waarom betrokkene niet tijdelijk terug zou kunnen naar haar land van herkomst of een land daartoe bevoegd.

Betrokkene stelt verder haar land van herkomst reeds twee jaar te hebben verlaten en er niets meer te hebben, noch bestaansmiddelen noch huisvesting. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie.

Verder haalt zij een een relatie te hebben met de heer [V.N.] en zij wensen een wettelijke samenwoning te doen. Een tijdelijke scheiding met partner verhindert betrokkene niet op de aanvraag in te dienen in het land van herkomst. Van zodra immers betrokkene zich in haar land van herkomst of een land daartoe bevoegd in het bezit gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het haar vrij zich opnieuw met haar partner te verenigen. Wat de wettelijke samenwoning betreft betrokkene legt geen bewijs voor dat deze procedure is opgestart“.

1.3. Op 20 oktober 2015 treft de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit vormt de tweede bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

° krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs af te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Aankomstverklaring verstreken sedert 15.01.2015".

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste middel *"met betrekking tot de beslissing tot onontvankelijkverklaring van de aanvraag tot machtiging tot verblijf"* werpt verzoekster op, *"Schending van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur : Zorgvuldigheidsplicht"*.

Verzoekster betoogt als volgt:

"Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de aanvraag van verzoekster op 20.10.2015 onontvankelijk verklaard wordt omdat er volgens de Dienst Vreemdelingenzaken geen sprake is van buitengewone omstandigheden die verantwoorden dat verzoekster haar aanvraag in België heeft ingediend en niet via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. Dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatriëerd worden .

Dat er in het geval van verzoekster wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden die haar verhinderen om naar Albanië terug te keren om aldaar de aanvraag te doen.

Dat verzoeker reeds sedert 2013 in België verblijft en hier sedertdien een nieuw leven heeft opgebouwd. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat dit element niet in overweging genomen kan worden, daar de beoordeling hiervan dient te gebeuren in de gegrondheidsfase.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken er op deze manier echter aan voorbijgaat dat dit feit eveneens inhoudt dat verzoekster alhier haar centrum van belangen heeft gevestigd in de zin van artikel 8 EVRM, wat maakt dat zij haar leven in België niet zomaar kan achterlaten om terug te keren naar een land waar zij alles heeft achtergelaten. Dat er dan ook moeilijk van verzoekster verwacht kan worden dat zij voor onbepaalde tijd terugkeert naar haar land van herkomst waar zij op geen enkele manier in haar levensonderhoud kan voorzien.

Verzoekster wordt momenteel onderhouden door haar Belgische partner met wie zij een duurzame relatie onderhoudt. Zelfs een tijdelijke scheiding van deze partner zou een zware druk op de relatie leggen.

Het feit dat verzoekster haar centrum van belangen dat zij hier heeft opgebouwd voor onbepaalde tijd zou moeten verlaten, zonder de garantie dat zij in haar land van herkomst ergens terecht kan voor de tijd die de procedure in beslag zal nemen, maakt dat het voor verzoekster bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag via de geijkte weg te doen.

Dat de Raad van State trouwens eerder stelde dat het aan de Belgische Staat toekwam om overeenkomstig haar verplichting tot motivering, de redenen aan te duiden waarom de door verzoeker ingeroepen elementen van integratie, niet zou kunnen worden geacht uitzonderlijke omstandigheden uit te maken die de indiening toelaten van een vordering in België. (R.v.St. nr. 131.652, 24 mei 2004, Rev.dr.étr. 2004, afl. 128, 221).

Dat er aldus in hoofde van verzoekster zeker sprake is van buitengewone omstandigheden die haar toelaten om de aanvraag in België te doen.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat het middel bijgevolg ernstig is. “

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De verwerende partij is zoals artikel 9bis van de Vreemdelingenwet het voorschrijft met aanwending van haar discretionaire bevoegdheid nagegaan of de door verzoekster aangevoerde omstandigheden buitengewone omstandigheden zijn die rechtvaardigen dat de aanvraag om verblijfsmachtiging in België wordt ingediend en heeft hieromtrent gemotiveerd. Verzoekster is van oordeel dat de eerste bestreden beslissing geen voldoende motivering bevat, maar dit wordt niet nader uitgewerkt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij voort het overige ingaat op de motieven die aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag liggen. Het middel dient derhalve verder te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. Met haar betoog over de buitengewone omstandigheden, reeds ontplooid in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag, toont verzoekster niet aan dat de verwerende partij in casu een invulling heeft gegeven aan dit begrip die zou neerkomen op het eisen van het aantonen van overmacht of een onvoorzienbare buitengewone omstandigheid.

2.4. Verzoekster herhaalt in se de elementen die haar zaak kenmerken zoals ze deze reeds omschreven heeft in haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag en is ervan overtuigd dat de door haar aangehaalde omstandigheden wel degelijk buitengewone omstandigheden betreffen, maar hiermee kan zij geen afbreuk doen aan de in de eerste bestreden beslissing gedane beoordeling ervan.

2.5. Verzoekster beklemtoont dat het centrum van haar belangen in België is gevestigd, dat zij hier haar leven moeilijk in de steek kan laten, dat ze in haar land van herkomst alles heeft achtergelaten, dat ze nergens terecht kan voor de tijd die de procedure aldaar in beslag neemt en verwijst hierbij naar artikel 8 van het EVRM, maar hiermee kan zij geen afbreuk doen aan de eerste bestreden beslissing waar deze stelt: *“Betrokkene haalt aan dat haar land van herkomst reeds 2 jaar te hebben verlaten en sedertdien haar centrum van belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België te hebben opgebouwd. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat betrokkene op 16.10.2014 een aankomstverklaring ondertekende waarin als binnenkomstdatum in België 15.10.2014 wordt vermeld. Hoedanook zij verbleef immer ruim 20 jaar in Albanië en haar verblijf in België, en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar verblijf en relaties in het land van herkomst. Gewone sociale relaties vallen verder niet*

onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Verder stelt zij dat zij haar centrum van belangen heeft opgebouwd in België. Dit behoort tot de gegrondheid en toont niet aan waarom betrokkene niet tijdelijk terug zou kunnen naar haar land van herkomst of een land daartoe bevoegd. Betrokkene stelt verder haar land van herkomst reeds twee jaar te hebben verlaten en er niets meer te hebben, noch bestaansmiddelen noch huisvesting. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie."

2.6 Verzoekster poneert dat ze wordt onderhouden door haar Belgische partner, maar staat dit niet en door te poneren dat een tijdelijke scheiding van deze partner een zware druk zou zetten op de relatie kan zij de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen wanneer ze stelt, *"Verder haalt zij een relatie te hebben met de heer [V.N.] en zij wensen een wettelijke samenwoning te doen. Een tijdelijke scheiding met partner verhindert betrokkene niet op de aanvraag in te dienen in het land van herkomst. Van zodra immers betrokkene zich in haar land van herkomst of een land daartoe bevoegd in het bezit gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het haar vrij zich opnieuw met haar partner te verenigen. Wat de wettelijke samenwoning betreft betrokkene legt geen bewijs voor dat deze procedure is opgestart."*

2.7. Volgens verzoekster komt de verwerende partij tekort aan haar zorgvuldigheidsplicht, maar ze laat na te preciseren met welke aangevoerde omstandigheden de verwerende partij geen rekening heeft gehouden.

2.8. De afsluitende theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht toont daarvan geen schending aan.

Het eerste middel is ongegrond.

2.9. In een tweede middel opgeworpen *"met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten"*, werpt verzoekster op, *Schending van artikel 8 EVRM; schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 22 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten; schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur; meer in het bijzonder het redelijkheidsprincipe; manifeste appreciatiefout".*

Verzoekster betoogt als volgt:

"Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dat voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economische welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het begrip 'gezinsleven' in voormeld artikel 8, 1ste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 EVRM¹. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. In casu onderhoudt verzoekster een duurzame en stabiele relatie met haar Belgische partner. Zoals blijkt uit de beslissing inzake de aanvraag 9bis, neemt Dienst Vreemdelingenzaken het bestaan van deze relatie wel degelijk aan.

Aangezien verzoekster aldus onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM valt, dient artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw genomen te worden. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft (legaliteitstoets), dient te worden opgemerkt dat de 'inmenging van het openbaar gezag' inderdaad bij wet is voorzien, met name in het artikel 12bis van de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, de legitimiteitstoets, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, namelijk de vrijwaring van 's lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglemen-

tering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het immers aan de staten toe om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Tevens moet de inmenging noodzakelijk zijn in een democratische samenleving of anders geformuleerd moet er een proportioneel evenwicht bestaan tussen de inmenging en de ermee nagestreefde doelstelling (de noodzakelijkheids- of proportionaliteitstoets).

Om te bepalen of er inmenging op het recht op gezinsleven heeft plaatsgevonden, moet er gekeken worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, of dat het gaat om de weigering van voortgezet verblijf. In geval van een eerste toelating tot verblijf, zoals in casu, neemt het EVRM aan dat er een inmenging is, en dan moet het tweede lid van artikel 8 EVRM niet in overweging genomen.

Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven³. Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren⁴. De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Het artikel 8 van het EVRM laat uitdrukkelijk een inmenging van het openbaar gezag in het privé- of gezinsleven toe indien dit bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Aan de hand van de 'fair balance'-toets, zal blijken of er sprake is van een positieve verplichting. De 'fair balance'-toets is een afweging van belangen in redelijkheid, welke niet mag leiden tot onevenredige hardheid.

Deze 'fair balance'-toets houdt in dat er een evenwicht moet zijn tussen het belang van een individu en het belang van de gemeenschap. Per geval moeten de concrete omstandigheden worden nagekeken om te kunnen beoordelen of er al dan niet sprake is van een positieve verplichting voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Wanneer er wel een positieve verplichting voor de staat is en de staat is deze niet nagekomen, dan is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. De staat is dan haar verplichtingen, die voortvloeien uit artikel 8 EVRM niet nagekomen. Als er na de belangenafweging, de 'fair balance'-toets blijkt dat er geen positieve verplichting voor de staat is, dan is er geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM.

In het arrest "Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. the Netherlands"⁶ heeft het EHRM geoordeeld dat een lidstaat zich niet mag laten leiden door een excessief formalisme. Factoren welke meespelen in deze belangenafweging zijn de beantwoording van de vraag of het voor verzoekers (on)mogelijk is een familieleven te leiden in het land van oorsprong, het al dan niet absoluut karakter van de verwijdering, de situatie in het land van herkomst, de leeftijd, de afhankelijkheid van de familie,...

Met betrekking tot de reële banden met het land van herkomst, dient te worden gesteld dat verzoeksters banden met haar land van herkomst ernstig verwaterd zijn. Hij heeft het land namelijk in 2013 voorgoed achter zich gelaten en is er sedertdien nooit meer teruggekeerd. Bovendien ligt de situatie anders voor de partner van verzoekster. Als geboren en getogen Belg heeft hij uiteraard geen enkele band met Albanië, een land dat hij nauwelijks kent en waar men zeker niet kan verwachten dat hij zich gaat vestigen.

Gelet op het feit dat het hier gaat om een zeer hechte gezinscel, en de mate van afhankelijkheid van alle gezinsleden ten opzichte van elkaar, dient in deze te worden gewezen dat het algemene belang van verwerende partij niet kan prevaleren op de persoonlijke belangen die verzoeker kan laten gelden.

Tenslotte dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing geen enkel gewag van een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 8 EVRM, laat staan dat deze overweging zo nauwkeurig mogelijk gemaakt zou zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele manier dat de Belgische Staat ook maar de minste afweging van belangen heeft gemaakt. De Belgische Staat heeft volledig nagelaten om de actuele gezinssituatie van verzoekster in ogenschouw te nemen en na te gaan of er aanwijzingen zijn dat het gezinsleven van verzoekster niet verder gezet zou kunnen worden, elders dan in België.

Zelfs wanneer men dus niet tot de conclusie zou komen dat er inderdaad een schending is van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, is het overduidelijk dat de Belgische Staat tekort schiet in haar zorgvuldigheidsplicht en de plicht tot formele motivering. De bestreden beslissing toont immers geen enkel spoor van de nochtans door Europese regelgeving verplicht gemaakte belangenafweging.”

2.10. Een eerste punt van kritiek van verzoekster is dat verwerende partij voor wat betreft de tweede bestreden beslissing heeft nagelaten een onderzoek te doen naar een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM en hieromtrent te motiveren.

2.11. De Raad ziet niet in op welke grond verzoeksters verwachting gesteund is, daar de eerste bestreden beslissing, die samen met de tweede bestreden beslissing werd getroffen en betekend, motiveert aangaande artikel 8 van het EVRM.

2.12. De bestreden beslissingen hebben voorts niet tot gevolg hebben dat verzoekster enig verblijfsrecht wordt ontnomen, zodat geen onderzoek aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM dient te geschieden en geen sprake kan zijn van een disproportionele inmenging in het gezinsleven, waaraan verzoekster een uitgebreid theoretisch betoog wijdt.

2.13. Vooraleer er sprake kan zijn van een positieve verplichting in hoofde van de staat in het licht van artikel 8 van het EVRM, dient verzoekster zelf gebruik te maken van de wettelijke mogelijkheden die voor haar in dit verband openstaan, met name het indienen van een vestigingsaanvraag met de heer N.V., voorzien van de nodige stukken in dit verband, wat minstens een wettelijke samenwoning met hem veronderstelt, die heden nog niet voorligt.

2.14. Verzoekster, die blijkens de beschikbare gegevens niet eerder een duurzaam legaal verblijf heeft gekend in België en hier slechts sedert 2013 verblijft, toont met haar uiterst summier en niet geconcretiseerd betoog dat het hier gaat om een hechte gezinscel en een zekere mate van afhankelijkheid van elkaar, niet aan dat de bestreden beslissingen getuigen van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die in se erin bestaan om in België te kunnen blijven met de heer N.V., hoewel zij niet aan de verblijfsvoorwaarden voldoet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

2.15. De bestreden beslissingen houden bovendien geen gedwongen verwijdering in. Evenmin houden ze een definitieve scheiding in of een verplichting voor verzoeksters partner om naar Albanië te gaan. Ze hebben enkel tot gevolg de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een lang verblijf in België. De bestreden beslissingen sluiten niet uit dat de verzoekende partij een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

2.16. Met haar betoog dat zij haar land van herkomst sedert 2013 heeft achtergelaten, toont verzoekster niet aan dat de tweede bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt voor wat betreft haar privéleven. De bindingen met België die sedert 2013 werden ontwikkeld, zijn niet zodanige bijzondere feiten of omstandigheden dat – gelet ook op onder meer het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2008/191 – op grond daarvan uit het recht op respect voor verzoeksters privéleven de positieve verplichting voortvloeit haar hier te lande het verblijf toe te staan.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA